

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16Csp/121/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116221167
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8116221167.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Michalom Drimákom, PhD., v právnej veci žalobcu: A. P., J.. XX.X.XXXX, G. K. XX, XXX XX K. X, právne zastúpený JUDr. Ambróz Motyka, advokátska kancelária so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanému: Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava 2, IČO: 35 805 731, právne zastúpený De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, IČO: 36 868 949, o vydanie bezdôvodného obohatenia 260,40 Eur a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 260,40 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka predstavujúca povinnosť spotrebiteľa zaplatiť pevnou sumou poplatok za garantovanú službu vo výške 128,64 Eur uvedenom v bode 4. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 569622068 zo dňa 26.8.2013 v znení:

„Za poplatok za garantovanú službu sa Provident zaväzuje pre Zákazníka zabezpečovať nasledovné:
- službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/alebo listového upozornenia na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa tejto Zmluvy,
- podporu prostredníctvom zákazníckej telefonickej linky 0850111104 a kontaktných centier na pobočkách Providentu, ktoré sú Zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách uvedených na webovom sídle www.provident.sk, v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a právach a povinnostiach Zákazníka podľa tejto Zmluvy,
- službu vyhotovenia duplikátov dokumentu v súvislosti so Zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia,
- službu poskytnutia Karty splátok Zákazníkovi, ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa tejto Zmluvy,
- na základe písomnej žiadosti Zákazníka, ktorý je v omeškaní s úhradou sumy splatnej podľa tejto Zmluvy najmenej štyri týždne, sa Provident zaväzuje akceptovať splácanie tejto sumy v osobitných splátkach, rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a zároveň si neuplatniť vo vzťahu k takejto splatnej sume právo na odstúpenie od Zmluvy alebo na úroky z omeškania podľa čl. 10“ je neprijateľná.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o zabezpečení splátok úveru č. 569622068 zo dňa 26.8.2013 v bode 1.2: „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.1 zaplatí Poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 329,60 Eur. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 5,49 Eur a poslednú splátku vo výške 5,69 Eur počas doby splácania spotrebiteľského úveru v uvedenej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky Poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Celková odmena predstavuje odplatu pre Poskytovateľa za to, že Zákazník bude môcť spotrebiteľský úver splácať v hotovosti priamo v mieste svojho trvalého bydliska alebo na inom mieste podľa zmluvy, ktoré mu práve vyhovuje a Poskytovateľ zabezpečí prevzatie a doručenie peňažnej hotovosti na účely splácania spotrebiteľského úveru, pričom suma celkovej odmeny slúži Poskytovateľovi na úhradu nákladov vzniknutých pri poskytovaní služby,

ktorými sú cestovné výdavky, telekomunikačné výdavky a odmena pre poverených pracovníkov a tvorí vlastný príjem Poskytovateľa“, je neprijateľná.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 17.10.2016 sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 260,40 eur z toho dôvodu, že so žalovaným uzavrel dňa 26.8.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 569622068, pričom žalovaný mu poskytol bezúčelový úver vo výške 640 eur, pričom v zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 22,38 % a poplatok za garantovanú službu vo výške 128,64 eur, teda celková čiastka, ktorú mal zaplatiť predstavovala 860,80 eur. Zároveň došlo aj k uzavretiu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru z rovnakého dňa, podľa ktorej mal zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok odmenu vo výške 329,80 eur. Spolu mal tak zaplatiť, vrátane úrokov, poplatku za garantovanú službu a služby - odmeny spočívajúce v preberaní splátok, sumu 1.190,40 eur. Žalovanému bola uhradená suma 900,40 eur. Uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), teda sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dôvodil, že formulácia 60 týždenných splátok nespĺňa požiadavku vyjadrenú v zákone. Poukázal na to, že z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru tak, ako to vyplýva z § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.. Uviedol, že sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, pričom musí ísť o zreteľný konkrétny časový okamih. Poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov a najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 134/2016 z 26.7.2016 z ktorého vyplýva, že konečná splatnosť musí byť uvedená dátumovo, pretože zákonodarca pod konečnou splatnosťou nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Nakoľko predmetná zmluva údaj o konečnej splatnosti neobsahuje, uvedený úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

2. Bezdôvodné obohatenie požadoval ako výšku rozdielu medzi jeho platbami, t. j. 900,40 eur a výškou úveru 640 eur, teda 260,40 eur. O tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil sa žalobca dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v marci 2015, kedy sa na neho obrátil so žiadosťou o poradenstvo ohľadom zmlúv žalovaného.

3. K žalobe sa písomným podaním doručeným súdu 21.11.2016 vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je 7. deň 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy, teda zmluva obsahuje presný časový údaj o konečnej splatnosti. Dôvodil, že v slovenskom jazyku pojmy termín a dátum nie sú synonymami. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch musí ísť len o presné určenie času. Poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ pod sp. zn. C-42/15. Ďalej dôvodil, že argumentácia žalobcu je v rozpore so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, ktorá zavádza tzv. maximálnu harmonizáciu. Vzhľadom na uvedené navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že od žalobcu nikdy neprijal žiadne plnenie, ktoré by nezodpovedalo ich vzájomnej písomnej dohode.

4. Písomným podaním doručeným súdu dňa 8.11.2017 žalobca podal návrh na rozšírenie žaloby, ktorým okrem vydania bezdôvodného obohatenia (odôvodnené aj nesprávnym uvedením ročnej percentuálnej miery nákladov) žiadal aj určiť neprijateľné podmienky týkajúce sa poplatku za garantovanú službu v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odmeny za preberanie splátok v zmluve o zabezpečení splátok úveru, ktoré už boli viackrát vyhlásené za neprijateľné.

5. Písomným podaním doručeným súdu dňa 4.12.2017 žalovaný uviedol, že zmena žaloby je neprípustná, nakoľko ide o podstatné doplnenie rozhodujúcich skutočností, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti civilného procesu, pričom cieľom zákonodarca bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby. Poprel tvrdenia žalobcu v žalobe a dôvodil, že žalobca uzavrel každú zmluvu so žalovaným dobrovoľne. Uviedol, že zmluva o úvere je platná a má všetky zákonom vyžadované

náležitosti, vrátane termínu konečnej splatnosti. Odplatom za poskytnutie spotrebiteľského úveru Zmluvou o úvere je tak iba dohodnutý úrok a poplatok za garantovanú službu, pričom poplatok za garantovanú službu nie je neprijateľný, keďže je súčasťou hlavného cenového dojednania príslušnej zmluvy o úvere. Zmluva o doplnkovej službe nebola podmienkou získania úveru. Konštatoval, že priemerný spotrebiteľ si vie ustrážiť hlavné zmluvné podmienky konkrétnej zmluvy. Navrhol žalobu zamietnuť.

6. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi ich prečítaním konštatovaním, že na č. I. 1 a nasl. sa nachádza samotná žaloba, na č. I. 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere, na č. I. 5 je zmluva o zabezpečení splátok úveru, na č. I. 13 a nasl. je vyjadrenie žalovaného k žalobe, doručené súdu 21.11.2016, na č. I. 32 je oznámenie skutočností, s ktorou sa spája prevod práva a povinností, kde žalovaný konštatuje, že uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávok zo spoločnosťou KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., na č. I. 47 a nasl. je vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného, pričom toto vyjadrenie žalobcu bolo súdu doručené 8.11.2017 s tým, že v tomto vyjadrení žalobca žiadal okrem vydania bezdôvodného obohatenia určiť aj dve neprijateľné zmluvné podmienky, na č. I. 55 sa nachádza zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 21.11.2017, kde je konštatované, že vo veci bude vytýčený termín pojednávania vzhľadom na nesplnenie podmienok na verejné vyhlásenie rozsudku, na č. I. 57 a nasl. sa nachádza vyjadrenie žalovaného doručené súdu 4.12.2017, na č. I. 85 a nasl. je zápisnica o pojednávaní zo dňa 13.2.2018, ktorým bolo pojednávanie odročené z dôvodu procesného rozhodnutia o rozšírení resp. zmeny žaloby, na č. I. 89 a nasl. sa nachádza návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k uloženiu povinnosti žalovaného zložiť do úschovy na okresnom súde peňažnú sumu vo výške 630 Eur, na č. I. 112 a nasl. sa nachádza uznesenie tunajšieho súdu č. k. 16Csp/121/2016-112 zo dňa 21.2.2018, ktorým súd pripustil zmenu žaloby v znení ako bola v písomnom podaní právneho zástupcu žalobcu, na č. I. 114 sa nachádza uznesenie tunajšieho súdu č. k. 16Csp/121/2016-114 zo dňa 12.3.2018, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť pre účely zabezpečenia budúceho výkonu rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi zložiť do úschovy na tunajšom súde peňažnú sumu 630 Eur, napokon súd oboznámil aj prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 31.3.2017, pripomienky Európskej komisie vo veci C-372/14 ako aj rozsudky všeobecných súdov predložené právnym zástupcom žalobcu, rovnako tak príkladmo uvedené zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo vzťahu k žalovanému, ako aj ďalším spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

7. Žalobca a žalovaný dňa 26.8.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 569622068, pričom žalovaný mu poskytol bezúčelový úver vo výške 640 eur, pričom v zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 22,38 % a poplatok za garantovanú službu vo výške 128,64 eur, teda celková čiastka, ktorú mal zaplatiť predstavovala 860,80 eur.

8. Zároveň došlo aj k uzavretiu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru z rovnakého dňa, podľa ktorej mal zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok odmenu vo výške 329,80 eur. Žalobca sa zaviazal túto odmenu splácať v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach vo výške 5,49 eur a poslednú splátku vo výške 5,69 eur. Spolu mal tak zaplatiť, vrátane úrokov, poplatku za garantovanú službu a služby - odmeny spočívajúce v preberaní splátok, sumu 1.190,40 eur.

9. Žalovanému bola žalobcom uhradená suma 900,40 eur, čo nebolo medzi sporovými stranami sporné.

10. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 16 Csp 121/2016-112 zo dňa 21.2.2018 pripustil zmenu žaloby okrem vydania bezdôvodného obohatenia aj o určenie vo výroku tohto rozsudku uvedených zmluvných podmienok za neprijateľné, pričom toto rozhodnutie sporovým stranám doručil.

11. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 16 Csp 121/2016-114 zo dňa 12.3.2018 uložil žalovanému povinnosť zložiť pre účely zabezpečenia budúceho výkonu rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi zložiť do úschovy na Okresnom súde Prešov peňažnú sumu vo výške 630 eur do 7 dní od doručenia tohto uznesenia.

12. Na pojednávaní konanom 27.3.2018 konanom v neprítomnosti žalovaného právny zástupca žalobcu uviedol, že zotrvávame na podanej žalobe ako je aj písomných vyjadreniach tak ako boli doručené súdu aj v zmysle rozšírenia tejto žaloby. Argumentoval, že termín konečnej splatnosti nie je uvedený v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na to, že rozsudok, ktorým argumentuje žalovaný tunajšieho súdu 9C/144/2016 bola zrušený rozsudkom KS PO

5Co/257/2016. K námietke premlčania uviedol, že žalobca sa dozvedel o skutočnostiach uvedených v zmluve, resp. o svojich spotrebiteľských právach v mesiaci marec 2015 o čom doložil krátkou cestou prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľov HOOS. Konštatoval, že zo subjektívnu ako aj objektívnu premlčacou lehotu sa už dostatočne vysporiadali viaceré rozsudky KS PO. Poukázal na to, že KS PO viacerými uzneseniami zrušil rozsudky OS PO vo vzťahu k subjektívnej a objektívnej premlčacej lehote, tieto rozhodnutia doložil krátkou cestou do spisu. Poukázal na to, že vo vzťahu k neprijateľným zmluvným podmienkam poplatok za garantovanú službu predstavuje 20,10 % z istiny a poplatok zabezpečenie správy úveru 51,50 % z istiny. Konštatoval, že aj v rozsudku KS BA č. k. 5S/204/15-44 zo dňa 11.4.2017 bolo rozhodnuté, že poplatok zabezpečenia správy úveru je považovaný za nekalú obchodnú praktiku a rovnako tak krátkou cestou doložil do spisu aj písomné pripomienky Európskej komisie vo veci C-372/14 rovnako k nekalej obchodnej praktiky týkajúcej sa poplatku za zabezpečenie správy úveru. Navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť. V prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania v rozsahu 100% a konštatoval, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

13. Vyššie zistený skutkový stav súd prvej inštancie nasledovne právne posúdil:

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

15. Podľa § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ alebo v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

20. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých

účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

23. Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

26. Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

27. Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

28. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

29. Podľa § 298 ods.1 C.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

30. Podľa § 298 ods.2 C.s.p. ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

31. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

32. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

33. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

34. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu ako aj citovaných právnych predpisov súd prvej inštancie konštatuje, že je nesporné, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúcu sa konečnej splatnosti úveru v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Je potrebné si uvedomiť, že zákon o spotrebiteľských úveroch je nutné vnímať ako právny predpis slúžiaci na ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok (v danom prípade 7. deň šesťdesiateho týždňa po uzavretí zmluvy). Inak by zákonodarca neuviedol ako ďalšiu povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ by mal mať presne určené do kedy má úver splácať a ponechať to na počítanú mnohých (ako v danom prípade 60 týždňov) nie je naplnením účelu spomínaného zákonného ustanovenia. Navyše je komplikovanejšie počítanie lehôt podľa týždňov, ako bežné určenie splátok úveru podľa mesiacov. Nepochybne teda zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len

stanovenie počtu splátok, pretože inak by sa uspokojil s už so spomínanou ďalšou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014).

35. Rovnako tak je potrebné konštatovať, že v zmluve je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov, pretože poplatok za zabezpečenie správy úveru nebol zarátaný do výpočtu RPMN, čo skresľuje celkový pohľad spotrebiteľa na výhodnosť/nevýhodnosť úveru, čo napokon do značnej miery ovplyvňuje rozhodnutie o vstupe do zmluvného vzťahu, všetko vo svetle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy.

36. Možno dať žalovanému za pravdu, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere predstavuje tzv. maximálnu harmonizáciu, ktorá znamená, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice (čl. 22 ods. 1). Súd však nezistil, že by záver o chýbajúcej náležitosti zmluvy vyslovený v tomto rozsudku bol v rozpore s danou smernicou. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c/ smernice totiž zmluva o spotrebiteľskom úvere má uvádzať aj dĺžku trvania zmluvy o úvere. Ustanovenie § 9 ods. 2 f/ zákona 129/2010 Z. z. a výklad súdu k týmto ustanoveniam nie sú v rozpore s vyššie citovanou smernicou.

37. Vyššie uvedené závery teda znamenajú, že žalobca by mal žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 640 Eur a keďže doposiaľ mu zaplatil 900,40 Eur, žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 260,40 Eur. V danom prípade teda bezdôvodné obohatenie je plnením bez právneho dôvodu.

38. Vo vzťahu k neprijateľným zmluvným podmienkam súd prvej inštancie uvádza nasledovné: V danom prípade žalobcovi bol poskytnutý úver 640 Eur so splatnosťou 60 týždňov (viac ako rok) s poplatkom za garantovanú službu vo výške 128,64 eur. Zo zmluvy síce vyplýva, čo tento poplatok zahŕňa, pričom vo všeobecnosti možno tento poplatok vnímať ako poplatok za správu úveru, avšak ide len o praktiku dodávateľa rozložiť úrok do „služieb“ bez ohľadu na to, či ich spotrebiteľ využije. Súdu je však z jeho činnosti známe z iných súdnych konaní, že tak výška poplatku za garantovanú službu (v niektorých zmluvách označovaný aj ako administratívny poplatok) ako aj výška odmeny za zabezpečenie splátok úveru sa odvíjala od výšky poskytnutého úveru.

39. Poplatok za garantovanú službu, ktorý má pokryť náklady na správu úveru však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru a to vedie k záveru o tom, že žalovaný týmto pomerne sofistikovaným spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem výhodnosti úveru pre nízku úrokovú sadzbu, aj keď v skutočnosti je to poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Poplatok 128,64 Eur predstavuje 20,10 % z úveru. Išlo by nepochybne o dohodu o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, čo by spôsobovalo jej neplatnosť zo zákona s poukazom na § 39 a 3 ods. 1 OZ. Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie poplatku za garantovanú službu. Súd zdôrazňuje, že to, že poplatky za správu úveru boli zakázané až od 10.6.2013 neznamená, že dovtedy mohli byť v neprimeranej výške tak, ako je tomu v danom prípade. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe č. AZ 17U192/2010 z 3.5.2010, ktorý dospel k záveru o neprijateľnosti podstatne nižšieho administratívneho poplatku v rozsahu 2% z úveru za posudzovanie bonity klienta s tým, že nie je to v záujme spotrebiteľa, ale veriteľa.

40. Spotrebiteľ teda by mal platiť poplatok za dodané skutočné plnenie (tzv. teória skutočného plnenia), musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej OZ, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok, ako to vyplýva z § 497 Občianskeho zákonníka), navyše nie je vyjadrený určito (nie je zrejme za čo sa platí) a rozhodne nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobcom). Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie považoval administratívny poplatok v zmluve o spotrebiteľskom úvere za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

41. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Hlavným predmetom plnenia je teda stále poskytnutie úveru za úrok. Iný výklad pripúšťajúci vylúčenie súdnej kontroly takejto zmluvy by bol v rozpore s ratio legis ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, dodávateľ by totiž mohol základnú (úverovú) zmluvu rozčleniť na viaceré samostatné zmluvy, ktoré by upravovali samostatne jednotlivé zmluvné podmienky a to by znamenalo, že v každej takejto zmluve by zmluvná podmienka bola hlavným predmetom plnenia, čo by znemožňovalo posúdenie jej neprijateľnosti. Takýto výklad nepochybne by bol v rozpore so sledovaným účelom citovanej právnej úpravy.

42. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu, ako aj o poplatok za hotovostný výber splátok, súd má za to, že ich neprijateľnosť je daná z presvedčivého dôvodu, a teda, že tieto sú závislé od výšky poskytnutého úveru, a teda iné pre každého spotrebiteľa, na základe hľadiska, ktoré inak relevantné nemôže byť. Nie je žiadnym spôsobom racionálne a v súlade s odbornou starostlivosťou dodávateľa ospravedliteľné, prečo by za garantovanú službu, alebo za hotovostný výber splátok mal vyššiu sumu pri poskytnutí totožnej služby zaplatiť ten, kto dostal vyšší úver.

43. Neprijateľnosť poplatku za garantovanú službu ďalej spočíva v tom, že spotrebiteľ vopred musí zaplatiť za niečo, čo nemusí dostať. V tomto prípade teda neprijateľnosť nespočíva len v samotnom spôsobe určenia ceny vedľajšieho plnenia ale aj v samotnej podmienke splatnosti, to znamená, že dodávateľ vlastne vyžaduje finančné plnenie od spotrebiteľa, ktoré v konečnom dôsledku môže mať právnu povahu darovania, to znamená, že za zaplatenú sumu spotrebiteľ v prípade, ak riadne plní svoje záväzky (čo je paradoxné), žiadne plnenie neobdrží. Takýto spôsob vyberania peňazí od spotrebiteľov nemôže v demokratickej spoločnosti a právnom štáte podľa súdu obstať. Súd je presvedčený, že priemerný spotrebiteľ by pri vysvetlení tejto zmluvnej podmienky a možnosti jej odmietnutia k jej uzavretiu nikdy nepristúpil.

44. Neprijateľnosť poplatku za hotovostný výber splátok súd prvej inštancie vidí ďalej v tom, že zmluvné ustanovenia uvádzajú, že za hotovostný výber splátok je spotrebiteľ povinný platiť aj v prípade, ak sa hotovostný výber splátok z akýchkoľvek dôvodov neuskutoční, napr. preto, že klient práve nemá prostriedky na úhradu, alebo že vykonal úhradu vopred, a teda dodávateľovi žiadne náklady spočívajúce v dostavení sa na dohodnuté miesto nevzniknú. Aj z uvedeného vyplýva, že poplatok za hotovostný výber splátok nie je úhradou nákladov na dostavenie sa žalovaného k výberu splátky ale je zvyšovaním zisku žalovaného sofistikovane nezahrnutého do úrokov a teda za zdania sa výhodnej úrokovej sadzby danej spotrebiteľovi.

45. Zároveň má súd za to, že zmluvu o zabezpečení splátok úveru (o hotovostnom výbere splátok) treba považovať za zmluvnú podmienku napriek tomu, že je formulovaná ako osobitná zmluva. Nemožno pripustiť obídenie ochrany spotrebiteľa tým, že forma splácania úveru, ktorá je vždy integrálnou súčasťou úverových zmlúv, sa vyčlení do samostatnej zmluvy a tváriť sa, že ide o samostatnú zmluvu so samostatnou cenou, ktorá by práve preto, že nie je súčasťou textu úverovej zmluvy alebo jej obchodných podmienok, nemala podliehať kontrole v rámci ochrany spotrebiteľa.

46. Zmluvu o zabezpečení splátok teda vzhľadom na jej akcesoritu k hlavnému vzťahu nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy, ako to vyplýva z § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Údaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, nepochybne tým dochádza ku klamaniu spotrebiteľa. Zákaz klamania spotrebiteľa je upravený v § 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (opäť v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a tiež pri nekalých obchodných praktikách v zmysle §7 a § 8 zákona č. 250/2007 Z. z..

47. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona výrobca, predávajúci, dovozca alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

48. Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

49. Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

50. Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

a) existencii výrobku alebo k povahe výrobku,

b) hlavným znakom výrobku, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkom po predaji výrobku a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na výrobku,

c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo výrobku,

d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitej cenovej výhody,

e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,

f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo

g) právu spotrebiteľa vráťane práva na výmenu dodaného výrobku alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu¹⁴⁾ alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

51. Nezahrnutie odmeny zo zmluvy o zabezpečení splátok do RPMN možno teda považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zo zákona zakázaná a preto aj z toho dôvodu je potrebné žalobe o vyslovenie neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky vyhovieť.

52. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. Odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru (329,60 eur zo 640 eur predstavuje presne 51,50 %) a výrazne presahuje dohodnutý úrok a poplatok. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, pretože takúto službu si nevymienil a ponúkol (nanútil) mu ju žalovaný, pričom výška odmeny je neprimeraná, nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Aj pri tejto odmene súd poukazuje na závery ako pri tomto poplatku/odmene o snahe žalovaného skryť skutočný účel tejto odmeny, ktorej výška sa tak isto odvíja od výšky úveru. Pri tom len 5 % z každej inkasovanej týždňovej splátky predstavovalo reálne náklady žalovaného s realizáciou výberov vo forme provízie pre obchodného zástupcu. Odplata bola vo výške 51,50 % zo sumy poskytnutého úveru bez ohľadu na prejdenú trasu obchodného zástupcu, čo taktiež podporuje tézu o získaní finančných prostriedkov od spotrebiteľa v priamej úmere od výšky poskytnutého úveru a nie od reálnych nákladov žalovaného. Súd preto považoval za právne dôvodné žalobe o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok vyhovieť.

53. O trovách konania medzi žalobcom a žalovaným súd rozhodol rovnako podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní proti žalovanému plne úspešný, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa

jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.